

Arrest

nr. 60 636 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn. U bent geboren op 8 augustus 1981 in de stad Jerevan. U woonde in Jerevan samen met uw ouders en uw broer. U werkte ongeveer tot 2006 op zelfstandige basis op de markt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. Uw moeder werkte in het districtshuis van Erubuni, als secretaresse van burgemeester Setrakyan Mher, die tevens haar neef was. Omdat Setrakyan Mher belangrijke documenten niet op kantoor wilde laten, na een mislukte aanslag op zijn persoon in 2003, diende uw moeder deze mee naar huis te nemen. Op 18 september 2006 werd uw moeder, op de terugweg naar huis, aangevallen aan de bushalte. Haar belagers wilden de documenten pakken, wat hen echter niet gelukt is. Hierbij werd uw moeder geslagen en omver getrokken. Bij dit incident brak zij haar been. Setrakyan Mher besliste hierop dat uw moeder een wagen

ter beschikking kreeg die haar van en naar het werk zou brengen. Op 13 oktober 2007 werd deze wagen 's morgens aan de verkeerslichten onder vuur genomen. De chauffeur is hierbij om het teven gekomen. Uw moeder was ftauwgevallen en werd overgebracht naar het ziekenhuis. Diezelfde dag hebben u en uw vader haar mee naar huis genomen, 's Avonds vielen 3 mannen binnen in jullie huis. Zij vielen uw vader en moeder aan. Hierop hebt u het wapen van uw vader genomen om hen af te schrikken. Het wapen is per ongeluk afgegaan en hierbij raakte één van uw belagers gewond. Hierop begonnen zij u te slagen en te dreigen dat ze u iets zouden aandoen. Door het tumult kwamen de bureu kijken en gaven zij aan de politie te bellen. Hierop zijn uw belagers gevlucht zonder de bewuste documenten mee te nemen. Jullie hebben Setrakyan Mher opgebeld om te vertellen over dit incident en hij raadde jullie aan om Armenië te verlaten. U en uw gezin verlieten Armenië uiteindelijk op 14 oktober 2007. Jullie zijn vanuit Jerevan met het vliegtuig, met jullie eigen paspoorten, vertrokken naar Moskou in Rusland. Na enkele dagen is uw moeder S. G. (...) (O.V. (...)) alleen verder gereisd naar België, waar zij op 23 oktober 2007 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. U, uw vader en uw broer verbleven op verschillende plaatsen in Rusland. U was op dat moment niet op de hoogte van de verblijfplaats van uw moeder. In juli 2010 kwam u van uw grootmoeder te weten dat uw moeder in België was. Hierop verliet u op 1 augustus 2010 Rusland om uw moeder te vervoegen in België, dat u bereikte op 4 augustus 2010. Op 5 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw geboorteakte en uw militair boekje voor.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift om het ingestelde beroep te verwijzen naar een kamer met drie leden.

Artikel 39/10, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzetelend lid.

Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als de verzoekende partij daarom op gemotiveerde wijze vraagt in het verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren.

Verzoeker motiveert niet waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters. In het rechtsplegingsdossier worden evenmin elementen teruggevonden die zouden nopen tot een ambtshalve verwijzing naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die uw moeder kende als secretaresse van Setrakyan Mher, burgemeester van Erebuni, tevens de neef van uw moeder. Zij werd aangevallen op 18 september 2006 en op 13 oktober 2007. De avond van 13 oktober 2007 vielen voor u onbekende mannen binnen in uw huis. U wilde hen afschrikken, maar loste per ongeluk een schot, waarbij 1 van de mannen gewond raakte.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw moeder S. G. (...) (O.V. (...)) (CGVS p. 20). Ten aanzien van uw moeder werd op 29 april 2010 echter een weigeringsbeslissing genomen voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij haar asielrelaas niet aannemelijk wist te maken. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder is genomen, dient verwezen te worden naar haar beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u er evenmin in geslaagd bent de problemen die u naar aanleiding van de taak van uw moeder als secretaresse voor Setrakyan Mher gekend zou hebben, aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs van de door u aangehaalde problemen. U verklaarde dat u lid was van de partij Hanrapetakan en alludeerde dat uw belagers misschien opposanten waren van deze partij (CGVS, p. 15). U vervolgde dat u een lidkaart

had, maar legde deze niet voor (CGVS p. 5). U legde evenmin enig bewijs voor van uw verwantschap met Setrakyan Mher, die nochtans aan de basis ligt van uw moeders problemen (CGVS p. 5-6; p.13). Tevens verklaarde u dat uw moeder werd aangevallen op 18 september 2006 en op 13 oktober 2007, waarbij uw moeder in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS p. 12; p.14; p. 16). Noch van deze incidenten, noch van de ziekenhuisopnames van uw moeder, legde u enig document voor. U stelde dat uw belagers u op 13 oktober 2007 zwaar hebben toegetakeld waarbij u gehecht diende te worden onder uw oog en uw tanden kapot waren, maar kunt hiervan evenmin enig bewijskrachtig document voorleggen (CGVS p. 17-18). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties evenmin enig bewijs voorlegde van uw verblijf van iets minder dan 3 jaar, van 14 oktober 2007 tot uw vertrek op 1 augustus 2010, in de Russische Federatie (CGVS p. 3; p.9-10). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u maar weinig concrete informatie kon verschaffen over essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw belagers documenten wilden bemachtigen die uw moeder bij zich had in opdracht van Setrakyan Mher, maar kon u niet aangeven wat de inhoud van deze documenten was (CGVS p. 12; p. 13; p.15). U haalde verder aan dat uw moeder meerdere keren werd aangevallen, op 18 september 2006 en op 13 oktober 2007, waarbij uw belagers diezelfde avond uw woning binnendrongen, uw gezin aanvielen en u zwaar toetakelden, maar kon niet aangeven wie uw belagers precies zijn (CGVS p.10; p.14; p.18; p. 21). U gaat er van uit dat deze personen mogelijks tot een tegenpartij behoren, maar slaagt er niet in dit vermoeden hard te maken (CGVS p.18). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Zelfs indien uw problemen geloofwaardig zijn, quod non, is het opvallend dat u geen enkele stap hebt ondernomen om hulp of bescherming in uw eigen land te zoeken maar u vrijwel onmiddellijk uw land verlaten heeft na het incident waarbij u betrokken was op 13 oktober 2007 (CGVS p.19). U verklaart echter wel dat uw moeder, na het eerste feit op 18 september 2006, klacht heeft ingediend bij de politie van Erebuni en de hoofdprocureur, maar kan hiervan geen enkel bewijs voorleggen (CGVS p. 15-16). Bovendien verklaarde uw moeder, in tegenstelling tot wat u verklaarde, dat zijzelf toen geen klacht heeft ingediend, maar dat Setrakyan Mher dat in eigen naam zou hebben gedaan (CGVS S. G.(...), p. 10 en 11),

Er werd daarenboven nog een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw moeder. Zo gaf u aan dat uw ouders en uzelf om opportunistische redenen lid werden van de partij Hanrapetakan, maar dat jullie in dit verband geen activiteiten ontplooiden (CGVS, p. 14 en 20). Uw moeder verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal echter dat ze een actieve rol vervulde tijdens verkiezingen. Zo zou ze tijdens de laatste lokale verkiezingen van mei 2007 de identiteit van mensen hebben gecontroleerd. Ze voegde hier nog aan toe dat ze er tijdens verkiezingen op toezag dat geen fraude werd gepleegd. Ze gaf voorts aan dat ze op geregelde basis aan partijvergaderingen had deelgenomen (CGVS S. G.(...), p. 8, 9 en 11). Aangaande jullie uiteindelijke vlucht uit Armenië verklaarde u verder dat u niet weet wie er op 14 oktober 2007 voor vliegtuigtickets van Jerevan naar Moskou had gezorgd (CGVS, p. 18), terwijl uw moeder tijdens haar gehoor zei dat jullie deze tickets zelf hadden gekocht (CGVS S. G.(...), p. 13). Deze ongerijmdheden hollen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uit.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw relaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort. U verklaarde dat uw paspoort onderweg van Rusland naar België werd afgepakt, maar dat de smokkelaar had gezegd dat hij het nadien zou opsturen, wat nog niet gebeurd is (CGVS p. 7; p.11). Door het niet kunnen voorleggen van uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. Zo hebt u sinds uw vertrek uit Armenië niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken, hoewel u nog contact hebt met uw grootmoeder in Armenië (CGVS p. 21). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet kan terugkeren naar uw land, geeft u aan dat u zult vermoord worden, maar u kan hierbij niet concreet aangeven door wie (CGVS p. 20-21). U verklaart tevens dat u vandaag de dag niet officieel gezocht wordt in Armenië, noch officieel van iets beschuldigd of verdacht wordt (CGVS p. 21).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name uw geboorteakte en uw militair boekje, kunnen deze conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3.2. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de Vreemdelingenwet, van "de richtlijn 2004/83 van de Europese Unie" en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij doet gelden dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, onjuist en onvoldoende, stelt dat stereotiepe motiveringen niet afdoende zijn en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Er wordt de commissaris-generaal voorts machtsmisbruik verweten, evenals het verzuim de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging die verzoeker naar voor heeft gebracht, te onderzoeken. Door de bestreden beslissing te nemen, aldus verzoeker, heeft de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en "het principe van goede administratie", het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel en beginsel van behoorlijk bestuur, alsmede de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel, en de motiveringsplicht geschonden. Verwerende partij heeft ten onrechte verzoeker niet erkend als vluchteling, noch de subsidiaire bescherming toegekend.

In het verzoekschrift worden voorts de artikelen 48 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet geciteerd en worden een aantal theoretische beschouwingen gewijd aan de motiveringsplicht ex artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen enerzijds en ex artikel 149 van de Grondwet anderzijds.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Vastgesteld wordt dat het verzoekschrift voor een groot deel bestaat uit theoretische overwegingen die meerdere keren in het verzoekschrift woordelijk worden herhaald, doch zonder dat verzoeker ze betreft op de hierboven geciteerde motivering, daar waar een middel slechts ontvankelijk kan zijn wanneer het een concrete grief inhoudt, gericht tegen de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2005, nr. 139.948; RvS 31 januari 2005, nr. 139.953). Hierna wordt dan ook slechts ingegaan op die delen van het verzoekschrift waarin de Raad een grief kan ontwaren die ook door de verwerende partij als dusdanig werd beschouwd. Daar anders over oordelen zou een schending inhouden van de rechten van verdediging van die laatste partij. Verzoeker toont niet *in concreto* aan op welke wijze de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 49 van de vreemdelingenwet, waarvan hij er enkele citeert, "de richtlijn 2004/83 van de Europese Unie" en de zorgvuldigheidsverplichting zouden zijn geschonden, zodat het middel in zoverre onontvankelijk is. Voorts, wat de door verzoeker aangevoerde machtsafwendings betreft, voert hij evenmin enig element aan waaruit zou kunnen blijken dat met de bestreden beslissing een ongeoorloofd doel wordt nagestreefd, zodat ook hier de onontvankelijkheid moet worden vastgesteld.

Voorts dient erop gewezen dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in strijd met wat verzoeker stelt, geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde (RvS 10 februari 2009, nr. 190.297; RvS 18 april 2009, nr. 191.469). Evenwel voert verzoeker ook de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt verwezen naar de criteria van het voormelde artikel 1, A (2), zodat er geen redenen zijn om zijn beroep niet te beoordelen in het licht van zijn aanvraag tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

De verwijzingen naar rechtspraak met betrekking tot het verzwijgen van een asielaanvraag gecombineerd met het gebruik van een vals stuk zijn niet dienstig aangebracht, daar verzoeker niet aantoonde dat de aangehaalde gevallen inhoudelijk enig verband zouden vertonen met de omstandigheden van zijn eigen asielaanvraag en de motieven van de huidige bestreden beslissing. Bovendien heeft de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen geen precedentswaarde heeft.

3.4. Een eerste weigeringsmotief dat door verzoeker onder de loep wordt genomen, luidt als volgt :

“Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die uw moeder kende als secretaresse van Setrakyan Mher, burgemeester van Erebuni, tevens de neef van uw moeder. Zij werd aangevallen op 18 september 2006 en op 13 oktober 2007. De avond van 13 oktober 2007 vielen voor u onbekende mannen binnen in uw huis. U wilde hen afschrikken, maar loste per ongeluk een schot, waarbij 1 van de mannen gewond raakte.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw moeder S. G. (...) (O.V. (...)) (CGVS p. 20). Ten aanzien van uw moeder werd op 29 april 2010 echter een weigeringsbeslissing genomen voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij haar asielrelaas niet aannemelijk wist te maken. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder is genomen, dient verwezen te worden naar haar beslissing die zich in het administratieve dossier bevindt.”

Verzoeker laat ten overstaan van dit motief gelden dat er sprake is van een gebrek in de formele motiveringsverplichting omdat niet alle motieven in de bestreden beslissing blijken te staan. Tevens voert hij aan dat de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel zijn geschonden *“nu men zonder meer stelt dat er een beslissing zou zijn met een bepaalde teneur zonder op te geven wat de specifieke reden zouden geweest zijn”*.

De geciteerde passus kan in wezen worden beschouwd als een overtoollig motief. Niettegenstaande het gegeven dat verzoeker niet betwist dat zijn problemen voortvloeiden uit de problemen die zijn moeder zou hebben gehad enerzijds en dat inmiddels, met het arrest nr. 54 437 van 11 januari 2011, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat aan verzoekers moeder noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, is de verwerende partij immers toch overgegaan tot een onderzoek van verzoekers individuele asielrelaas op grond van zijn verklaringen en de door hem voorgelegde stukken. Gelet op deze vaststelling en gelet op het feit dat het eventueel gegrond bevinden van kritiek op dit motief in die optiek niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Ten aanzien van de andere motieven die de bestreden beslissing dragen en de door verzoeker aangevoerde schending van de motiveringsplicht, moet in het algemeen worden vastgesteld dat artikel 149 van de Grondwet bepaalt dat elk vonnis met redenen is omkleed. Derhalve valt niet in te zien hoe de schending van deze bepaling kan worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing die is genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een administratieve overheid. Voorts kunnen deze motieven op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent daar hij ze uitdrukkelijk citeert en aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.6. De bestreden weigeringsbeslissing is, het hiervoor reeds overtuigend bevonden motief buiten beschouwing gelaten, ingegeven door (i) een gebrek aan bewijzen, met name betreffende verzoekers lidmaatschap van de partij Hanrapetakan, zijn verwantschap met de burgemeester van Erebuni, de incidenten waarbij zijn moeder werd geïnterviewd, de ziekenhuisopnames van zijn moeder, zijn persoonlijk opgelopen verwondingen en zijn verblijf in de Russische Federatie, (ii) een gebrek aan concrete informatie met betrekking tot essentiële onderdelen van het asielrelaas, met name betreffende de identiteit van de belagers en de inhoud van de documenten die deze trachtten te bemachtigen, (iii) een gebrek aan initiatief om hulp of bescherming te bekomen in het land van herkomst, (iv) tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn moeder, (v) ongerijmdheden in verband met het paspoort van verzoeker, (vi) het niet aannemelijk maken van de actuele vrees en (vii) de vaststelling dat de bijgebrachte documenten niet van die aard zijn om deze weigeringsbeslissing te veranderen, daar zij louter persoonsgegevens bevatten die niet ter discussie staan.

De vaststellingen van verwerende partij raken de kern van het asielrelaas, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en ondermijnen aldus de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het komt derhalve aan verzoeker toe om deze in een ander daglicht te stellen.

3.7. Ten aanzien van het motief met betrekking tot het gebrek aan bewijs en het gebrek aan concrete informatie met betrekking tot essentiële onderdelen van het asielrelaas voert verzoeker aan dat hij niet meer in het bezit is van een paspoort omdat de smokkelaar dit niet heeft teruggegeven. Verzoeker vervolgt zijn betoog met de stelling dat net in dit paspoort stempels te vinden zijn waaruit zijn woonplaats in de Russische Federatie blijkt. Voor het overige houdt verzoeker voor geen contacten meer te hebben in Rusland om bewijzen te leveren en vraagt hij zich af wat de waarde zou zijn van dergelijke bewijzen. Verzoeker laat verder nog gelden dat hij Armenië halsoverkop heeft verlaten zonder noemenswaardige documenten te hebben kunnen meenemen.

Betreffende het gebrek aan bewijs van de verwantschap tussen verzoeker en de burgemeester van Erebuni, die aan de basis zou liggen van zijn problemen, voert verzoeker aan dat hij zich gelet op artikel 1 van de Vluchtelingenconventie niet mag wenden tot de vervolgende overheid om het bewijs van verwantschap te verkrijgen en dat de overheid dit document dus ook niet mag leveren omdat dit zijn asielaanvraag op de helling kan stellen. Hetzelfde geldt voor bewijzen en aanwijzingen nopens de vervolgingen in zijn land van herkomst. Verzoeker verwijst hierbij naar het Procedurehandboek van het UNHCR.

Met betrekking tot het ontbreken van enig bewijs van de verwondingen aan zijn oog en tanden en van het ziekenhuisverblijf van zijn moeder, stelt verzoeker dat het jaren na datum niet meer mogelijk is dit bewijs te verkrijgen. Hij is tevens van mening dat de diensten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog steeds kunnen constateren dat hij verwondingen heeft geleden aan zijn oog en tanden en stelt dat het Commissariaat-generaal desnoods behoorde een expert aan te stellen.

Verzoeker concludeert dat van hem geen onredelijke of onmogelijke bewijzen mogen worden gevraagd. Hij staat een verdeling van de bewijslast voor.

Betreffende zijn gebrek aan kennis aangaande de identiteit van zijn belagers en de inhoud van de documenten die zij trachtten te bemachtigen stelt verzoeker nog dat niet kan worden verwacht dat hij de inhoud van geheime documenten kan kennen en dat hij evenmin de identiteit kan bepalen van onbekende belagers.

3.8. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126 529). Van een asielzoeker mag bovendien een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze minstens ernstige inspanningen moet doen en pogingen dient te ondernemen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten, zeker wanneer het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas

betreffen. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers argumentatie kan alvast niet verantwoorden waarom hij met betrekking tot zijn ziekenhuisopname en die van zijn moeder geen stukken kan voorleggen. Ongeacht het feit dat deze gebeurtenissen en incidenten "*jaren na datum*" plaatsvonden, is het niet onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoeker dit kan voorleggen. Dit klemmt des te meer daar verzoekers vader en broer zich nog steeds in de Russische Federatie bevinden, verzoekers grootmoeder nog in Armenië verblijft en verzoeker verklaart nog telefonisch contact te hebben gehad met haar (gehoorverslag CGVS van 16 september 2010, administratief dossier, stuk 4, p.21). Overigens kan verzoekers vergoelijking dat de diensten van de Commissaris-generaal nog steeds kunnen constateren dat hij verwondingen heeft gehad en desnoods behoorden een expert aan te stellen, evenmin soelaas brengen, daar het niet de taak is van de Commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Bovendien zou mogelijks slechts kunnen worden vastgesteld dat verzoeker verwondingen opliep aan zijn oog en tanden, doch niet in welke omstandigheden dit gebeurde.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich *in casu* inderdaad niet tot de overheid zou kunnen wenden voor het bekomen van documenten ter staving van zijn asielrelaas -nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij gevisieerd of vervolgd wordt door de lokale of nationale autoriteiten in zijn land van herkomst. Verzoeker getuigde naar aanleiding van zijn gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers van een opmerkelijke ignorantie bij zijn herhaalde verklaringen dat hij niet kan aangeven wie zijn belagers precies zijn en uit slechts een louter vermoeden dat zijn belagers mogelijks tot een politieke partij van een andere strekking behoren (gehoorverslag CGVS van 16 september 2010, administratief dossier, stuk 4, p. 10, 14, 18, 21)- staats geenszins vast dat de overheid de enige bron zou zijn die hem de nodige bewijskrachtige documenten zou kunnen verstrekken.

De niet-ontwrichte vaststelling dat verzoeker zijn asielrelaas geenszins kan staven, klemmt des te meer nu blijkt wat volgt :

Niettegenstaande verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat van hem geen onredelijke of onmogelijke bewijzen mogen worden gevraagd, rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Voor zover verzoeker zijn onwetendheid met betrekking tot de documenten en zijn belagers tracht te vergoelijken door te stellen dat hij de inhoud van geheime documenten niet kan kennen omdat dat precies de essentie is van het geheime karakter ervan en dat hij evenmin de identiteit kan bepalen van onbekende belagers, moet erop worden gewezen dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat zijn vervolging gelieerd is aan het probleem van zijn moeder en diens geheime documenten, zodat de vaststelling dat hij zou hebben nagelaten om zich te informeren bij zijn moeder over deze essentiële elementen van zijn asielrelaas wijst op een desinteresse die van aard is de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Die geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de in de bestreden beslissing beschreven tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn moeder over het politieke engagement van het gezin en de vastgestelde inconsistenties aangaande de door hen gebruikte vliegtuigtickets.

Verzoeker stelt in het algemeen dat het vergelijken van verklaringen niet tot doel heeft het vaststellen van incoherenties op zich, doch het oplossen van datgene wat fout lijkt of incoherent. Evenwel is het vergelijken van verklaringen afgelegd door personen die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van een moeder en een zoon die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het komt verzoeker dus toe deze te weerleggen.

Verzoeker houdt thans voor dat er een misverstand is gerezen rond het begrip politieke activiteiten. Hij bevestigt dat zij geen "*activiteiten als politieke*" hebben uitgeoefend. Verder stelt hij dat hij niet weet hoe één en ander is verlopen teneinde te worden toegelaten tot het vliegtuig. Hij betoogt materieel geen tickets in handen te hebben gekregen en stelt dat zij in de vertrekhal dienden af te wachten tot de laatste personen waren ingecheckt en dat zij daarna aan boord zijn kunnen gaan.

De Raad stelt na lezing van de gehoorverslagen vast dat de tegenstrijdigheden en opvallende vaagheden duidelijk blijken uit het administratief dossier. Verzoeker probeert deze in zijn verzoekschrift te vergoelijken en te verklaren. Hij komt niet verder dan blote *post factum* beweringen die geen steun vinden in de verklaringen die hij of zijn moeder aflegden. Met betrekking tot de vraag naar het politieke engagement blijkt uit het gehoorverslag duidelijk dat verzoeker verklaarde dat zij wel lid werden van de partij om het ledenaantal te verhogen, maar verder niets hebben gedaan voor de partij (gehoorverslag CGVS adm.doss. stuk 4, p 14), hetgeen flagrant in strijd is met de verklaringen van zijn moeder. Een mogelijke verwarring omtrent het begrip politieke activiteiten is, gelet op de spontane bewoordingen van verzoeker zelf, uitgesloten.

Betreffende de uiteindelijke vlucht uit Armenië en het verkrijgen van de vliegtuigtickets, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn reisweg geenszins aantoonde terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Dit klemte te meer nu zijn verklaringen inzake zijn reisweg en het verkrijgen van de vliegtuigtickets of de toegang tot het vliegtuig evenmin kunnen overtuigen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de bevoegde asielinstanties alle elementen van zijn relaas -zo ook zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, zeker wanneer de feiten waarop verzoeker zijn aanvraag steunt aldaar een nasleep zouden hebben gekend, daar verzoeker stelt aldaar nog te worden gezocht (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4, p. 21) - waarheidsgetrouw aanreikt, opdat die instanties met kennis van zaken -zo onder meer met betrekking tot tijdstip en omstandigheden waarin verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten- kunnen komen tot een gefundeerde beslissing. Verzoeker heeft hiervan onvoldoende kennis en zijn houding en vastgestelde tegenstrijdige verklaringen getuigen derhalve niet alleen van een gebrek aan medewerking, maar leidt er ook toe geen enkele geloofwaardigheid te kunnen hechten aan zijn asielrelaas. Voorts moet ter zake ook het motief betreffende het ontbreken van verzoekers paspoort in overweging worden genomen. Verzoeker repliceert dienaangaande dat hij moeilijk enige actie kan ondernemen tegen de passeur die - ondanks de belofte daartoe - zijn paspoort niet heeft teruggegeven. Eerder in het verzoekschrift schuift verzoeker daarbij als verklaring het vermoeden naar voor dat de passeur het paspoort kan aanwenden voor andere cliënten. Verzoeker stelt dat zijn identiteit vaststaat zodat in elk Europees land kan worden nagegaan of hij aldaar een visum zou hebben aangevraagd zodat het onmogelijk is om informatie achter te houden. Dit is echter niet meer dan een loutere bewering die alleszins de door verzoeker geëtaleerde vaagheden met betrekking tot de omstandigheden van zijn vlucht niet in een ander daglicht kan stellen. Bovendien moet er nogmaals op worden gewezen dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om de lacunes in de bewijsvoering op te vullen.

De Raad is van oordeel dat op grond van de hiervoor besproken pertinente en deugdelijke motieven alleen al de verwerende partij genoegzaam is kunnen komen tot het oordeel dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, in zijn hoofd noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming is aangetoond. In zoverre verzoeker zich nog gegriefd voelt door de motieven met betrekking tot de bescherming door de autoriteiten in zijn land van herkomst en de actuele vrees, kan andermaal worden gesteld dat het hier overtollige motieven betreft, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Het middel kan om al deze redenen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS